

זהדר קדיאת שמע

זהדר משנה

יצא לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי,
עה"ק בית שםש תובב"א
חודש טבת שנת תשע"ג לפ"ק

תוכן העניינים

- ※ יש ללמוד באימה ופחד ולקבל עול מלכות שמים ולקיים מצוות בהידור
רב כרצון הר'..... א
- ※ הר' זושא מהאניפאלי: מאימתי - מרוב אימה ופחד ג
- ※ לימוד ענייני קריית שמע - כדי לקבל עליו עומ"ש במס"ג ד
- ※ ת"ח פטור מקריאת שמע דבכלל ת"ת קיום כל המצוות ד
- ※ הגורטען לפני השזקן שרוצה לקיים כל התורה"ג מצוות ללא שיצטרך להתגלגלו שוב ד
- ※ שמא ידחו באמת הבניין: כיון שלא שייך לקיים כל התורה על רגלי אחת בגלגול אחד. היל למדוע על רגלי אחת: כי שייך על ידי התכליות בתוך כל ישראל או על ידי לימוד התורה שבכללו קיום כל המצוות ה
- ※ יש לבטל תורה כדי לקיים מצוות מסויימות ו
- ※ "ושמרתם את המצוות" - מצווה הבאה לידי אל תחמיינה ו

זוהר המשנה

מתוך ספר "דברי תורה"^[1]
על מסכת ברכות דף ב.

מאימתי קורין את שמע

יש למד באימה ופחד ולקבל על מלכות שמים ולקיים מצוות בהידור
רב כרצונו ה'

הנה בריש מסכת ברכות (ברכות ב, ע"א):
קריאת שמע, ואף שהיו בבית המשטה
הרי היו יכולים לקרות שמע לכמה
רגעים, כמו שאנו רואין בחז"ל שתנא
אחד ה' נוהג שבעת שלמד ברבים
שם ידיו על עיניו ואמר רק פסוק
ראשון של קריאת שמע.

אר יש לומר, שבאמת אנו רואים
כאן שכשעוסקים במצבה של
שבח (הנכatta לה) או של תנחותמיון כנ"ל,
אשר אז פטורים ממצוות קריאת שמע,
וכמבוואר במסכת ברכות שהמלויים
פטורים מקריאת שמע, אז אסור
לקראות קריאת שמע שהעוסק במצבה
פטור מן המצווה (סוכה דף כ"ה ע"א), ואם
הוא פטור אז הוא שאללה של הזכרת
השם לבטלה, כմבוואר בעובדות
הקודש להחיד"א ז"ל שהעוסק
במצווה^[2] פטור מן המצווה ואם בא

"מאימתי קורין את שמע
בערבית משעה שהכהנים נכנסים
לאכול בתזרמתן עד סוף האשמה
הראשונה דברי ר' אליעזר, וחכמים
אומרים עד חצות, רבנן גמליאל אומר
עד שיעלה עמוד השחר. מעשה
שבאו בינוי מבית המשטה אמרו לו לא
קורינו את שמע, אמר להם אם לא
עליה עמוד השחר חיבין אתם
לקראות" וכוכו".

ולכאורה הוא מעשה לסתור, שהרי
כיוון שפתח בהך מתני'
'מאימתי קורין את שמע' וכו', הרי
שbabמת יוקשה מדוען לא קראו את
שמע (ואף דהמשנה הביא מעשה זו כדי להביא
דברי רבנן שאמר אם לא עליה עמוד השחר
חיבין וכו, אבל באמת צ"ב מדוע לא קראו באמת

ג. שם מזכיר מעסוק בצרכי ציבור, שפטור
להתפלל, ועיין בברכי יוסף ומהזיק ברכה סימן
ק"ח, דמתעתק "בצרכי ציבור" שפטור להתפלל,
ומתוון העסק עבר זמן תפילה, אין צורך להשלים
זמן תפילה שלאחריה.

א. מאת כ"ק אדרמור מהאלמן ובו שלום יהודה
גרום שליט"א.

ב. שוב רأיתי שהקשה כן זקיני הטורי זהב (בסימן
רליה ס"ק ג) דאית זה עברו על דברי חכמים, וההרע"ב
ותפארת ישראל כתבו דמספקה להו, עיין שם.

והתפלל יש מקום לומר שמקובל עונשין על התפילה, כי ברכתו לבטלה, ועיין במלאת שלמה ברכות

מצווה לידו ורוצה להתפלל תפילת שמנונה עשרה, שבאמת הוא פטור מן המצויה, וכיון שפטור מן המצויה

וכלה שלא היה להם די צרכם, והיו מתחררים להתחבר, ולא היה איש שישתדל בשביבם, ואנו השותדלו בשביבם, ועל כן לא קראנו קריית שמע בזמןנו. וממי שעוסק במצוה פטור מן המצויה. אמרו לנו, בינה, מה ידעת, אמר להם בריח מלובשיםכם החרתי, כשקרובי אליכם. תמהו, ישבו, נטלו ידיהם ואכלו לחם, עכטו יד הנוגע לעניינו.

ב. ובספר חי אדם כלל כ"ח סעיף ד' כתוב ו"ל: העוסק במצוה פטור מן המצויה דילפין מכתיב, ובכלכך בדוק בלבת דיזיך חייב אבל דמצוה פטור, אדם לא כן לכתוב בשבת ובכלכת. לטרור אחר האחורת כגון שלוחי מצוה בסוכות דפטוריים מן הסוכה אפילו בלילה אף על פי שאיןם הולכים בלילה מכל מקום אם יצטרך לטרור אחר סוכה בלילה יתבטלו עי"ז משליחותם. וכן החופר קבר למות או המשמר המת מקריית שמע ותפללה. אבל אם ימצא סוכה עשויה במולון ואין צורך לטרור כל חייב בסוכה וכור, עי"ש, ואני פטור אלא העוסק במצוה כגון בשעה שהמחזר אבידה לבעליה או שמחזר אחר אבידת חבריו שימצאה אבל אם כבר מצא האבידה והנicha ביבתו אף על פי ששומר אותה ועשה מצואה מכל מקום לא היו עוסקים במצוה, ע"ב.

ג. ובמחלוקת פרשת בא איתא, הקורא בתורה פטור מן התפילין שנאמר ולזכרון בין עניין למען תהיה תורה ה' בפיך, מכאן אמרו כל המניח לתפילין כאלו קורא בתורה, וכל הקורא בתורה פטור מן התפילין. והטעם בזה מפרש הר"ן בראש השנה (דף י"ז ע"א) דהוא משומע עוסק במצוה פטור מן המצויה.

ד. וכן איפסיק הלכתא לגבי חתן ושותבינוי, וכל בני החופה פטורים מן התפילין, ולטעם אחד הוא משומע דעוסק במצוה פטור מן המצויה (רש"י ובח' בסוכה דף כ"ה). וכן מובה שם (סוכה דף כ"ז) לגבי כתבי ספרים תפилиין ומצוותם הם ותגריהם ותגרי

ד. מעין עסק במצוה פטור מן המצויה:

א. עיין בזוהר ה' פרשת בלק (אות כ"ט) יצחק ורבי יהודה הוו אזי באורה, מטו להחוא את דכפר סכנין, דהוה תמן רב המנוגן סבא, אמרו דאיתו דיליה, והוא יומא סליק זעירא, וכל יומא הוה בבני ספרא, ההוא יומא סליק מבוי ספרא, ואთא לביתה. חמא לון לאlein חכמים. אל אמיה, קרב לאיין גוברין עלאיין ותרוועה מנינוו ברכאנ. קרב לגביהו, עד לא קרב, אהדר לאחורה. אל לאמיה, לא בעינא לרבא לגביהו, דהא יומא דא לא קרו קריית שמע, והכי אוילפי לי, כל מאן דלא קרי קריית שמע בעונתיה, בנדי הוא כל הוה יומא. שמעון אינון ותווחה, ארימו ידיהו ובריכו ליה. אמרו ודאי הci הוא, יומא דא אשדלא בהדי חנן וכלה, דלא הו לון צרכיה, והוא מתחרן לאזוזוגא, ולא הוה ב"ג לאשדלא עלייהו, ואן אשדלא בהו, ולא קרין קריית שמע בעונתיה, ומאן דאתעסק במצוה פטור מן המצויה. אמרו ליה, בר, בינה ידעת, אמר להו, בריחא דלבושיכא ידענא, כד קרבינא לגביכו. תוויה יתבו נטלו ידיהו ובריכו רפתא.

ובפירוש הסולם כתוב שם ו"ל: רבי יצחק ורבי יהודה וכו', ר"י ר"י הינו הולכים בדרך, הגיעו לאותו מקום של כפר סכנין, שהיה שם רב המנוגן סבא, ונתחרו אצל אשתו, שהיה לה בן אחד קטן, וכל יום היה בבית הספר, באותו יום עלה מבית הספר ובא לבתו, ראה אלו החכמים. אמרה לו אמרה קרב לאלו אנשים עליונים, ותקבל מהם ברכוות. קרב אליהם. בעוד שהה קרב אליהם, חזיר אחוריו. אמר לאמו, אני רוצה לקרב אליהם, כי יום זה לא קרו קריית שמע, וכך למדנו לי, שכלי מי שאינו קורא קריית שמע בזמןנו, הוא בנדי כל אותו היום.

שמעו אינון ותווחה וכו': הם שמעו ותמהו, הרימו ידיהם ובריכו אותן. אמרו, ודאי כך הוא, שלא קראנו קריית שמע, שיום זה עסקנו בחתן

ומובן מAMILא מדוע לא קראו את שמע, דכיון שהיו עוסקים במצבה של שמחת חתן וכלה אם כן היו פטורים מלקרות, ואם היו קוראין את שמע היו מזכירים את השם לבטלה ח"ו בדברי הב"י הנ"ל, ועל כן לא קראו את שמע, ובאמת אינו מעשה לסתור.

שם (בדעה חיבורן אתם ל��ות) שה比亚 מבית יוסף אורח חיים (סימן צ"ט) שכותב דמדקתי חיבורן אתם ל��ות אם לא עלה עמוד השחר, אלמאداول עלה עמוד השחר לא היו חיבורן ל��ות, כלומר ואם קראו לא יצאו ידי חובתם כאילו היזדו ולא קראו ע"כ.

הר"ר וושא מהאניפאלי: מאימתה – מרוב אימה ופחד

ר' שמעלקא התחילה ללימוד המשנה הראשונה בש"ס "מאימתה" קורין את שמע בערבית", ופירש "פונ" ווען הייבט מען אין צו ליענען קריאת שמע ביאנאקט", צעק הרבי ר' זושא: מי אמר לך ש"מאימתה" פירושו "פונ ווען", אני אומר ש"מאימתה" פירושו "פונ פחד", מלשון אימה, כי חיבים ל��ות קריאת שמע באימה ופחד, והתחילה לרעוד ברעש ובקולות, אמר לו הרבי ר' שמעלקא אם כן למדו אתם לעצמיכם כמו שאתם רוצחים, ונתבטל הדבר, ע"כ הסיפור.

והנה תיבת מאימתה" יש לפניו מלשון אימה ופחד, שצרכין ל��ות שמע באימה ופחד מהדר גאונו ית"ש, וכידוע העובדא של הרה"ק הרבי ר' זושא מהאניפאלי זי"ע והרה"ק הרבי ר' שמואל שמעלקא מניקלשבורג זי"ע, שהסכימו פעם בינהם שכל אחד מהם לימד את השני את חלק התורה שהוא יודע כבר. הרבי ר' זושא היה ידוע לבקי יותר בתורת הנצר, והרביה ר' שמעלקא בתורת הנגלה, על כן גמרו בינהם כי בראשונה לימד הרבי~~~~~

כשאין זמן לקיים מצוות תפילין קודם העבודה, עי"ש. וכן הוא שיטת רב יוסף לגבי שמור אבידה, שהוא כשר שומר שכר וחיב בגניבה ואבידה, כי באותה הנהה שיש לו שאלתו בא עני (בשעה שמתהעסק בטיפול האבידה) היה פטור מליתן פרוטה לצדקה, שהועסק במצוות פטור מן המצוות, הרי הוא עליה כשר שומר שכר (בבא קמא דף נ"ז עמוד ב), והתוס' ורבינו חנן אל בבבא מציעא (דף כ"ט ע"א) פוסקים הרבה יוסף, משום שהוא עוסק במצוות ונפטר מכמה מצוות עשה כל זמן שהוא עוסק בשמרתה.

תגריהם וכל העוסק במלاكت שמים, ומוכרי תכלת, פטורים מן התפילין, שהועסוק במצוות פטור מן המצוות. והרמ"א בדרכי משה (שו"ע או"ח סימן ל"ח) ובשו"ע שם כתוב DAM צריכים לעשות מלאכתם בשעת קריאת שמע ותפללה פטורים מקריאת שמע ותפללה ומתפללה התפילין.

ת. ועיין זבחים דף י"ט ע"א, כהנים בעבודתם ולויים בדוכניהם וישראל במעמדם, פטורים מן התפילין, ופירש"י שם הטעם, שהועסוק במצוות פטור מן המצוות. ועיין בשיטה מקובצת ערכין דף ג' ע"א, שכותב דודקו

ילמוד ענייני קריאת שם – בכדי לקבל עליו עומיש במסין

שם שמים לבטלה, וכל זה מורה על קבלת עול מלכות שמים שליהם, שע"כ לא קראו, והמשנה הוסיף לזה מה שאמר להם אביהם "אם לא עלה עמוד השחר חיבין אתם לקרות", פי' כיוון שעבר זמן המוצה שלכם של משתה שמחת חתן וכלה, כיוון שכבר באו מבית המשתה, על כרחך אם לא עלה עמוד השחר חיבין אתם לעשרות, אבל מה שלא קראו בשעת המשתה מובן ופשט מalias, כיוון שיש בזה משום הזכרת שם שמיים לבטלה, כיוון שעוסק במצבה פטור מן המוצה.

ולדרכינו יש לומר הביאור כך, מאימת"י קורין את שמע בערבית, שצרכיים לקרות שמע מתוך אימת ויראת הבורא ב"ה, ומכלוון שכן צריך לדעת מקודם ההלכות متى אפשר לקרות קריאת שם, דהרי כל עניין קריאת שם הוא עניין קבלת מסירת נפש, ולכל מצוה צרכים מסירת נפש, ועל כן הביא אחר כך מעשה של בניו של רבנן גמליאל, שלא קראו קריאת שם, שבאמת לא קראו קר"ש כיוון שהיו פטורים מהמוצה וכיון שפטורים מהמוצה אסור לקרות ממש ההכרת

ת"ח פטור מקריית שם דבכל ת"ת קיום כל המצוות

אך בזה יש לפרש על פי מה שהביא בספר ישמה משה (פרשת שמota) בשם ספר בית שמואל אחרון, לבאר מה שאמרו בגמרה (שבת דף ל"א ע"א) מעשה בנכרי אחד שבא לפני שמאו ואמר גיירני על מנת שתלמדני כל התורה כולל כשאני עומד על רגל אחת, דחפו באמת הבניין שבידו, אתה لكمיה דהلال גייריה, אמר לי היה דעלך שני לחברך לא תעביד זו היא כל התורה כולל, ואידך פירושה היא זיל גמור ע"כ.

ובאמת בהאי עניינה דהעסק במצבה פטור מן המוצה, צריך ביאור מדוע תלמידי חכמים חיבים במצבה הלא הם עוסקים בתורה תדריך ותורתם אומנתם ואמרו חז"ל עוסק במצבה פטור מן המוצה, ובפרט לפי מה שאמרו ותלמיד תורה נגד כולם, הרוי שתלמידו תורה חשובה נגד כל המצוות, וכיון שעוסק בתורה יפטור מחיוב קיום מצוות אחרות.

הגר טען לפני שמאו הוקן שרצו כל התרי"ג מצוות ללא שיצטרך להתגלל שוב.

ולשוטה זה לומר שלימדנו כל התורה כולל כשהוא עומד על רגל אחד, גם

וכتب זוז"ל: והנה לכארה תמורה מאד על הגר, מה ראה

כראוי. ופירשו בזה הכתוב (מלכים י' ט) תורה ה' תמיינה משיבת נפש, שציריך האדם לקיים כל מצות ה' בשלימות, שתהיה תמיינה ולא יחסר ממנה כלום, דאל"כ משיבת נפש, מוכrho הוא שוב להתגלל בזה העולם עד שישלימו שנית. ואת זה לא רצה הגור שיצטרך שנית להתגלל בזה העולם, ע"כ ביקש עצה ודרך שיווכל לתקן כל התורה"ג מצות בפעם הזאת שהוא בעולם. והנה רגל הוא לשון פעם, כמו (במדבר כ"ב) שלש رجالים, ועל כן אמר גירני על מנת שתלמידני כל התורה כולה כשהאני עומד על רגל אחת, שאוכל לקיים כל התורה בפעם הזאת שאני עומד בעולם הזה ולא אצטרך שוב להתגלל.

צ"ב האיך נכלל כל התורה כולה במצבות ואהבת לרעך כמוך. ופירש דהנה איתא שכל אחד מישראל צריך לקיים כל התרי"ג מצות, ואם לא זכה לקיים הכל, מוכrho הוא שוב להתגלל לזה העולם כדי לקיים כלום. וידוע גם כן דכל מצוה הוא מכובן נגד אבר אחד שבגוף האדם, ומכל מצוה שהאדם מקיים נעשה מזו לבוש וחולוקא דרבנן וטלית נאה לעולם הבא בגין עזן, והיות שיש רמ"ח אברים ושם"ה גדים באדם, ע"כ על ידישמקים כל התרי"ג מצות קונה ועושה לו חולוקא דרבנן לנשנתו בעולם הבא, וכלן מי שלא זכה בחיו לקיים כל תרי"ג מצות, מוכrho הוא להתגלל שנית לזה העולם ולקיים

שמעאי דחפו באמת הבניין:

**כיוון שלא שיר לקיים כל התורה על רגל אחת בגלגול אחד.
הלו למדו על רגל אחת:**

**כי שיר על ידי התכליות בתור כל ישראל
או על ידי לימוד התורה שככללו קיום כל המצוות**

ביחד ויש אהבה ואחדות בין איש לרעהו, על ידי זה נחשב המצווה שמקיים הוא כאילו גם חבריו קיימו, וכן מה שמקיים חבריו נחשב כאילו הוא מקיימו גם כן, עי"ש.

ולפי זה יתורץ קושיתינו, דאף שמעיקרא דדין פטור התלמיד חכם מלקיים שר המצוות באם הוא תורתו או מנותו, דתלמוד תורה כנגד כולן, אך כיוון דשלימות

ולכן דחפו שמאית הבניין, כי איך אפשר שאדם יקיים כל המצאות, הרי יש מצות שניתנו רק לכוהנים או ללוויים וישראלים, ויש שאינם שייכים רק בזמן שבית המקדש קיימים, ואין יתכן שיקיים הכל בעולם הזה. אולם כשהוא לפני הלו, נתן לו על זה ב' עצות, חדא, מה דעתך שני לחברך לא תעביד, כלומר דעתך ידי לחברך לא תעביד, כלומר דעתך ידי שככל עצמו עם כלל ישראל

יחסר לו משלימות נפשו, ואז יצטרך להתגלל ח"ו עוד הפעם, ע"כ מהחוויב לקיימן ואינו יכול לפטור א"ע לעולם מקיום המצוות על ידי שעוסק בתורה.

גוף של האדם הוא כנגד רמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה, ואם לאקיימים מצוות (אף אם פטור מלקיים מכח עוסק במצוות פטור מן המצוות) מ"מ

יש לבטל תורה בכדי לקיים מצוות מסוימת

מגילה שאמר מבטלי תלמוד תורה להוציאת המת, וכעובדא דמסכת בא קמא שיצאו ל"ו אלף חולצין כתף לפניו מטהו של חזקיי מלך יהודה, ובפרט במצוות שאי אפשר לעשות על ידי אחרים בודאי צריך לבטל לימודי תורה כדי לקיים מצוות, כמו שנאמר מלימודו ולקיים המצווה, ודרשו רוז"ל אל תקרי המצאות אלא המצאות, מצואה הבאה לידי אל תחמייננה.

ומעתה נחזור לביאור דברי התוס' בשלתי מסכת נדה הנ"ל, שכתבו כל השונה הלכות וכור' שישימו בדבריהם "בדברי שבח ותנחותם", והכוונה בזה י"ל כנ"ל, שיש להפסיק מלימוד התורה כדי לקיים מצואה הבאה לידם, כגון דברי שבח דהינו בית המשתה וכעובדא דבינוי של רבנן גמליאל המובא בהתחלה הש"ס, ותנחותם הינו כעובדא דמסכת

"ושמרתם את המצאות" – מצואה הבאה לידי אל תחמייננה

ועל פסח יזמן לי השיתות שמורה אחרת, עכטודה"ק.

והדבר מבואר בספר חי אדם, כלל ס"ח, סעיף א', וז"ל: קיימה לנ אין מעבירין על המצאות, רצונו לומר מצואה שתבא לידי תחילתה יעשה ולא ניתנה מפני שרוצה עכשו לעשות אחרת ואחר כך יעשהزو, וכל שכן שינוינה לגמרי כדי לעשות אחרת, והוא אסור מן התורה שנאמר ושמरתם את המצאות קרי ביה המצאות בחירק שלא תחמיין ותישין, וכל שכן דאסור להחמיינה בחנם ולעשותה אחר כך

וידוע העובדא בהרחה"ק ר' דוד מלעלוב זי"ע, שקודם חג הפסח בא עלייו אורח אחד ולא היה לו מה לחת לו לאכול. נטל הרחה"ק מלעלוב את קמח השמורה שהכין לו לפסח, נתן לאשתו הרובנית לבשל ממנו מאכל לכבוד האורחים ונתן לו לאכול, באמרו: עיקר השמירה של מצאה שמורה היא שלא יהיה בו חשש חמץ, והרי כתיב: ושמרתם את המצאות, ואמרו חכמים מצואה הבאה לידי מצאות הכנסת אורחים, ואני מקיים כת "ושמרתם את המצאות",

ביהות ישראל בגלויות הארבעה הם עתידיין לומר לויל ד' שהיה לנו נא. כלומר עתה בר' גליות אלו היינו אוכדין לגמרי כמו שכותב אחר כך "אוזי חיים בלוונו" וכור' וסדר את המקרא כאלו אמר יאמר ישראל לויל ד' שהיה לנו נא. ר"ל עתה באלו הד' מלכיות.

אבל עוד יש גלות חמישית אחרון לכלום וקשה מכולם. והוא גלות ישמعال הנקרה פרא אדם כנ"ל ואינו נמשל אל החיות. ואז יאמרו ישראל באופן אחר. והוא לויל ד' שהיה לנו בקום עליינו אדם, כי להיותו אדם לסיבת היותו בן אברהם ויש לו זכות אבות כמו שמצוינו שאמר לו ישמعال יחיה לפניך, וגם יש לו זכות המילה, כי גם לשינה זו נקרא אדם ולכן גלותו תקיפה משאר ד' מלכיות. וכן שאמרו רוז"ל כי לכן נקרא ישמعال על שעתיין ישראל לצחוק צעקות גדולות בימי גלותו ואז ישמעם אל ויעננו.

ולפי ששאר האומות תמיד הייתה בהם ממשלה על שאר אומות, ולא כן ישמعال שתמיד היו ערבים שוכני אהלים ודברות ואין להם עסק עם זולתם. אלא נמשלים לסתים היוצאים ומקפחים בני אדם וחוזרים לאهلיהם וכמ"ש והוא יהיה פרא אדם ידו בכל וכור', ואחר כך עתידיין למלאן על העולם ועל ישראל.

זה שאמր אל תחמייננה לזמןה,
ע"כ.

ויה"ר שהקב"ה יקיים בנו שיפסיק מלימוד התורה (דאחז"ל שהקב"ה עוסק בתורה בכל יום) ויעסוק בדברי שבח ותוחומין, וויציאנו מגלות אדורם שהוא גלות הרבעיע מהדר' גליות, ומגלה ישמعال שהוא הגלות האחרון מכל הגליות, וכמו שכותב הגה"ק רבוי חיים וויטאל זי"ע בספה"ק עז הדעת טוב על תהלים, ויען כי עתה עת צרה היא לעקב, בפרט באלה"ק אשר בני ישמعال מציריים את רגליהם של ישראל רח"ל, ע"כ כדי להעתיק לשונו הזהב של הגה"ק הרח"ז זי"ע (שם קכ"ד), על פסוק שיר המעלות לויל ד' שהיה לנו וכור', וזה:

כבר ידעת כי גליות אינם אלא ד', בבבלי ומדיני ויוון ואדום. אבל עוד עתידיין ישראל להיות באחרית הימים בגליות ישמعال כנזcker בפרק ר' אליעזר ובמדרשי רוז"ל, ובספר הזוהר סוף פרשת לך לך ובענין משא דומה וכו'. ושם בפרשך לך לך אמר כי ישמعال להיותו בן אברהם ונימול נקרא פרא אדם ולא אדם גמור מפני שמול ולא פרען. אבל שאר ד' גליות ההן משלות אל החיות כנזcker בספר דניאל. והנה דוד ע"ה נתנבא ברוח הקודש במזמור זה כל מה שישראל עתידיין להיות בגליות הנזכר. והנה

מים הzdונים נזכר בספר הזוהר פרשת פנחס ופרשת ויקרא בעניין ניסוך המים שבchg. והנה כל כוונתם הייתה להמיר דת ישראל שלא יעסקו בתורה ולא יקימו המצוות כנודע בזמני השמד ח'יו. והנה זה היא נחלה לנפשנו לא לגופנו. כי לא הייתה כוונתם אלא על הנפשות בלבד להוציאם מן הדת, אלא שמה היה נ麝 לנו הייז אל גופנו שהיה הוגרים אותנו כשלא רצינו להמיר דתינו. ועל ידי כך אדרבה הב'יה היה מרחם علينا. וז"ש ברוך ד' שלא נתנו טرف לשניהם, וכਮעשה דדניאל על התפללה ודחנינה מישאל ועזריה על דלא פלחו לצלמא וכאלה רבים בצדיקים פרטיטים. ואף גם בכללות ישראל לא עזבנו הוא ית' ולא נתנו טרכם לשניהם והנו קיימים. יعن ראה כי כוונתם להעבירנו על תורתו ומצותו ותקנתו קלקלתו. ומה שביקשו לטורף נפשנו ולהמיתם בסוד הרשעים בחיהם קרוין מתים לא נתנו טרכם לשניהם. משא"כ בגנות ישמעאל שהם רוצחים להרוג נפשות וגופות ולכללות הממון של ישראל ולבלעם חיים ולא להשאיר מהם שורש וענף.

גם ירמו על המים הzdונים הטמאים שהיו מזין כומרן אדום על ישראל והוא ממירין אותם על כרham באונס. וז"א אזי עבר על

זה אמר בקום עליינו, על דרך מה שנתבאר בספר הזוהר על פסוק ויקם מלך חדש דבקדמתה הוא שפיל מכל אומיה והשתא קם למולכה. וביאר את אשר יאמרו אז ישראל בгалות ישמעאל שכם הערבי הוא נבאים משפלות גדול לרים מעלות כנודע. וזה אשר יאמרו אז לויל ד' שהיה לנו בקום עליינו אדם שהוא ישמעאל, אזי חיים בלוינו וכור כולם אזי בזמן זה הgalות הה' הוא משונה מכל מה שעבר, כי אזי חיים היו רוצחים לבלווע אותנו על דרך ותבלען השבילים וכור ואנו נודע כי באו אל קרבנה וכור כי ח'יו בחרות אפס בנו רצונם למחות שם ישראל מתחת השמים כדמיון הדבר הבלוע שאין מציאותו נודע כלל וכאיilo לא היה נז'

זה אמרו אזי חיים בלוינו וכור, משא"כ בד' גליות הראשונות אשר אזי המים שטפונו וכור, כי גלותם יותר קל והינו אזי דומים למי שטפווה המים וגופו קיים ולא נבלע לגמרי. כי אזי נחלה והכאב לא עבר אלא על נפשנו ולא על הגוף משא"כ בגנות ישמעאל אשר בלוינו חיים בהיותנו בגוף ונפש מחוברים יחד.

וביאר מהו עניין ההפרש הזה ואיך תחלה לא היה נחלה והצער אלא על נפשנו ולא לגופנו. ואמר אזי עבר על נפשנו המים הzdונים הם שאר האומות הנקראים

בשביל התורה שנק' ראשית, ובשביל ישראל שנקראו ראשית, וכמו שכותב אם לא בריתי יום וليلת חקoot שמיים וכו', ואם כן מוכראח הוא שיעזרנו מידם ויגאלנו גואלה שלימה העתידה במהרה בימינו כדי שהיה קיום לשמיים ולאرض כנזכר, כי אין להם קיום זולתי על ידי ישראל, עכדה"ק.

והקב"ה ינחמו בכפלים, עד ישמע
בערי יהודה ובחוץ
ירושלים קול ששון וקול שמחה קול
חתן וקול כלה של זיווג יה-בו-ה,
והזיווג יעללה יפ"ה, וכמו שכותב
בספה"ק זרע קודש מהרה"ק
מדראפשיין זי"ע על האדי דאמרי אינשי
בשעת החתונה שהזיווג יעללה יפה,
דהכוונה הוא, דכ' בספה"ק כי לעתיד
ישתנה שם הווי' ב"ה לאותיות יהי"ה
בשתי יודין, והשלوب של השני
שמות אדני' יהי"ה יעללה למספר
צ"ה כמנין תיבת יפ"ה, וזהו
שמברכים שזיווגם יקרב את ביתאת
המשיח ואז יעללה זיווג השמות
כמספר יפ"ה, בב"א.

נפשנו, כי לא העברנים אנחנו
מרצוננו, ולכן כיוון שאנושים היינו
ריחם ד' ית' ולא נתנו טרופים בין
שניהם לעולם, כי אחר שכבר טרפו
אותנו בידיהם כנזכר, אמנים לא גמרו
לטרוף אותם גם בין שנייהם, כי אז לא
היתה לנו תקווה ח"ו. וזהו עניין
האנושים "מספרד" "ומפורטוגאל"
שהזרו לדת ישראל לאלפים ולבבות
ויצאו מתחת ידם ולא נשארו גוים
אבודים ביניהם ת"ל.

מה שאין כן בגלות ישמייאל
שעתידין להצרא את ישראל
צרות קשות ומשונות לא נראו
כמהות כנ"ל בשם רוז'ל שלצן נקרא
שמו ישמייאל, ואם כן אנחנו לא
נדע מה נעשה, ואין לנו תקווה
אחרת זולתי שנכטח בשמו הגדול
יתברך שיוישענו מידם, וזה שאמר
עדנו בשם ד' וכו', כלומר סיבת
batchוננו בו ית' הוא, לפי שהוא
אשר עשה את השמים ואת הארץ.
ונודע כי לא בראם אלא בשביל
ישראל שיקיימו את התורה כמו
שאמרו רוז'ל על בראשית ברא וכו'

